

2. série

řešení zasílejte do 10. prosince

Ranní probuzení nepatřilo mezi ta nejpříjemnější. Ve vchodu jeskyně totiž stály tři obrovité postavy, které se mračily na nic netušícího Matěje a Báru. Ti se zrovna probouzeli, aby zjistili co dělá hluk. Když uviděli Obrouny, jak se narušitelé sami nazývali, rychle začali budít Kosa. Obrouni se rozestoupili kolem jeskyně a významně pohupovali palicemi, zvící rozměrů malého dubu.

„Co tady pohledáváte?!“

Zvuk, který vycházel z hrdla vůdce, nevěstil nic dobrého.

„My, my ...“ nechal se zaskočit Kos, „my jsme noví učedníci čaroděje Zlovuse.“ A na to už docela jistým hlasem navázal, „a právě jdeme k němu. Můžete nám ukázat nejkratší cestu?“

„Ho, ho, hóó!“ Opět se ozvalo zaburácení jednoho z Obrounů. „To by mohl říct každý“. Obrouni chtěli nevídané návštěvníky potrestat za to, že jim spali v kožešinách, ale na druhou stranu nechtěli riskovat, což kdyby to doopravdy byli čarodějovi učedníci.

„To musíte dokázat,“ ozval se po rozmyšlení jeden z Obrounů.

„A jak to máme dokázat?“, zeptal se Matěj. A Bára hned dodala: „Tak nás vyzkoušejte.“ Obrouni srazili hlavy dohromady a chvíli mručeli. Nakonec ten s nejhlubším hlasem povídá: „Dobrá, tak my vám dáme úkol. Jestli jste učedníci čaroděje Zlovusa“, to zatahalo děti za uši, „pak vám nebude dělat obtíže ho vyřešit. A pokud ne... Zůstanete tu s námi. V žaláři.“ A rozesmál se smíchem, který připomínal burácení kamenů valících se z kopce.

Pokusíme se jejich vyprávění zestručnit, zpřehlednit a převést do naší mluvy, abychom tomu všichni rozuměli.

J-II-2-1

Když můj otec umíral, dal mi do úschovy 7 000 zlatých mincí, které byly určeny pro mé dítě. Dal si však jednu podmínku – když se mi narodí syn, pak on dostane 2/3 ze sedmi tisíc a já zbytek a když se mi narodí dcera, tak ona dostane 1/3 ze zlata a pak já zbytek. Jenže se mi narodila dvojčata – syn a dcera. Řekněte mi, jak mám rozdělit peníze, abych dodržel otcovu podmínku.

Bára s Matějem nevěřicně hleděli na Obrouny a opravdu po chvíli museli uznat, že dva z nich vypadají mladší než mluvčí, ale tomu, že by jeden z nich byla žena nechtěli ani teď uvěřit. Nu což, stejně jim nezbylo než se aby poradili a nakonec vrchnímu Obrounovi sdělili řešení i s tím, že mu ho odůvodnili, aby jim věřil. Otec Obroun nakonec pokýval hlavou a ač nerad, nechal je jít.

A tak mohla naše skupina poutníků pokračovat dál. Obrouni jim ukázali cestu, která vedla do tmavého tunelu a po které se naši přátelé vydali. Bára s Matějem nesli louče a Kos jim k tomu vesele prozpěvoval. Najednou se jim však zdálo, že tunel končí. Cesta z ničeho nic skončila.

„To od Obrounů nebylo hezké, že nás poslali špatnou cestou,“ postěžovala si nahlas Bára. Ale jen to dořekla, ozvalo se tlumeným hlasem:

„Kdo, mě to ta dy ru ší.“

Všem se zdálo, že to nahlas tikají hodiny zvláštním jazykem, ale pak zjistili, že to je hlas vycházející z konce tunelu. Stěna tunelu se začala pohybovat až tu najednou se proti nim objevil obličej.

„Co ta dy chce te? Proč mě po řád ně kdo ru ší,“ ozvalo se znovu

„Promiňte, my jsme vás nechtěli vyrušit,“ omlouval se za všechny Matěj, „ale chtěli bychom projít, jestli je to možné.“

„Pro jít? Tak proč jste hned ne řekli he slo,“ zabručel o něco přívětivěji Kouleč.

Protože tam nejste, tak jste to nemohli poznat, ale překážka na kterou naše družina narazila, nebyla nic jiného než kulatý obyvatel jeskyní a tunelů všemi zvaný kouleč valivý. Tento se dokonce jmenoval Kouleč.

Kos už však byl zase ve svém živlu.

„My ho nevíme. Ale jsme noví učedníci čaroděje Zlovuse, který si nás pozval k sobě. A teď jsme na cestě k němu.“

„Ne ní he slo, ne ní ces ta,“ řekla hlava a zase se schovala do těla.

„Tak a co dál?“ s beznadějí v hlase se Bára obrátila na ostatní. Ale to už Kos kloval zobákem do Kouleče. Ten, docela rozmrzelý, vystrčil hlavu zase ven.

„Ru ší te mně od dů le ži té prá ce. Co za se chce te?“

„Čaroděj Zlovus nám neřekl heslo, aby nás prověřil, jestli si dokážeme poradit,“ zdůvodňoval Kos a pokračoval: „Máme prokázat své schopnosti, než se k němu dostaneme. Přes Obrouny už jsme se dostali.“

Jak kouleč začal přemýšlivě pokyvovat hlavou, celé tělo se mu natrásalo a Bára s Matějem si všimli, že vedle něj je výklenek, do kterého se vždycky odvalí, když někoho pouští dál.

„Nu bu du vás zkoušet, řeknu vám to tiž dů le ži tý ú kol a ten mi za bí rá veš ke rý čas,“ zakončil dialog Kouleč. Poutníci se nemohli zbavit dojmu, že uvnitř Kouleče bijí hodiny, které mu určují rytmus. Najednou se mu rozjasnila tvář. Došel k názoru, že vymyslel úkol, jehož rozřešení (jim) zabere celý den, když budou mít štěstí a on si zatím rozmyslí co dál. Vždyť on ten úkol řešil několik dní, dokud nenabyl jistotu správného řešení.

„Do bř. Dám vám te dy ú kol. Když ho roz řek ší te do ho di ny mů že te jít dál. Když ne, bu de to s vá mi špat né.“ Kouleč nebyl v jádru zlý a tak jim jen hrozil, protože nevěděl, co by znamenalo to „špatné“, ale chtěl získat čas, aby si všechno přece jen řádně promyslel. Odkudsi z těla se mu vysunula ruka, která svírala malé stojací hodiny, s římskými číslicemi, zlatými ručičkami a malilinkým kyvadýlkem.

„Teď dá vej te dob rý po zor, řeknu vám váš ú kol.“

J-II-2-2

Dostal jsem tyto hodiny od mého přítele, kouleče Valburga. Když mi je dával, říkal, že jenom občas bijí správně. Jenomže když jsem se na bití spolehnul, někdy se mi stalo, že jsem přišel pozdě a jindy zase brzy. Dlouho jsem hodiny pozoroval a zjistil jsem, že netlučou dvanáctkrát. To znamená, že odbijí jedenáct hodin a hned na to odbijí jednu hodinu, nezávisle na tom, co je na ciferníku. V pondělí byly správně v deset hodin desetkrát. Zajímám mne, kdy zase budou bít správně.

A když domluvil, jeho hlava se zasunula zpět, jen ruka s hodinami zůstala venku a on usnul tvrdým spánkem.

Protože Matěj s Bárou den před tím snídali vtípnou kaši, na rozřešení tohoto úkolu potřebovali jen pár minut. Probudili pana Kouleče a řekli mu výsledek. Potom mu také prozradili jak k němu tak rychle došli. Nakonec jim pan Kouleč uvěřil, že se dá řešení najít tak rychle a odvalil se do svého výklenku a uvolnil jim cestu.

Prozradme, že už mezitím přemýšlel o velkém problému překrývání ručiček u hodin. No každý máme nějakou práci. Ale my už se zase vydáme na cestu za našimi poutníky.

„Dnes nám to jde docela dobře, vidíte?“ liboval si Matěj. A jak postupovali dále, vzájemně se chválili a říkali, jak jsou všechny úkoly snadné. Jenže ...

... z ničeho nic se před nimi objevila jeskyně, ze které vedlo deset chodeb. Po jedné přišli, ale kterou se dát dál, jim bylo záhadou. Zajímavé také bylo, že u každého východu byly tři kamenné koule.

„Kam teď“, vyděšeně se zeptala Bára, „není tu nikdo koho bychom se zeptali“.

Ani Kos nevěděl a to už bylo co říci. Matěje však napadla spásná myšlenka: „Nešlo by nějak použít „tu“ knihu, když už ji sebou nesem?“

„Ty jsi hlavička,“ řekl Kos a pokusil se ťuknout křídlem do čela, což mělo za následek mírné letové zakolísání spojené s pádem. „Úplně jsem na to zapomněl. Je tam kapitola s místopisem. Honem, otevři ji na správné stránce ať vidíme co říká o tomto místě,“ nedočkavě pobízel Kos.

Podle instrukcí Kosa Matěj udělal, jak mu bylo řečeno a za chvíli už nahlas četl, co kniha praví:

„Jste na místě, kde Zlovus prověřuje ty, jež ho chtějí navštívit. Aby se k němu dostali, musejí přichodit správně určit cestu. Nad každým východem je napsáno jednomístné číslo a správná cesta se skrývá pod písmenem **z** v tabulce nakreslené na zemi. Číslo je pak počet kamenů, které na **z** umístíte.“

Opravdu, když Bára s Matějem si prohlédli podlahu, objevili nějaké přerušované čáry. Když zametli prach (v koutě bylo staré, opotřebované košťátko), na zemi se objevila následující tabulka, ve které byly naspány tři čísla.

J-II-2-3

2	z	
	5	
		8

Rozmístěte kameny z místnosti tak, aby v každém políčku tabulky bylo jiné číslo, a aby součet čísel v řádce a v sloupci byl vždy stejný a byl roven součtu čísel na úhlopříčkách tabulky. (V našem případě musí být součet roven 15).

Kamarádi chvíli počítali a luštili. Nakonec zjistili, která cesta to je a vydali se dál. Tentokrát už Matěj nic neříkal, protože nechtěl nic zakřiknout. Cesta se chvíli svažovala, chvíli stoupala do kopečka. Jednou se točila vpravo, pak zase doleva. Najednou Kos, který letěl již chvílku vpředu zavolal: „Honem, rychle přidejte, to musíte vidět.“

A opravdu, když ho Bára s Matějem dohonili, bylo se na co dívat.

Vešli do obrovského sálu, Báře to připomínalo velikou budovu letiště, kde bylo nepřeborné množství soch, z nichž některé zářily odraženým světlem od ohně hořícího uprostřed. Matěj rychle zhasil louče, aby je ušetřil a pak poznamenal: „Ale já tady nevidím žádný východ.“

Všichni mlčky souhlasili. Avšak po zkušenosti s Koulečem věděli, že tam někde ten východ bude. Jen je třeba ho najít.

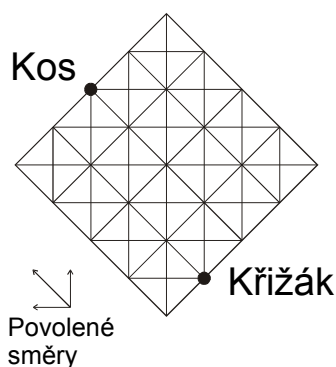
Kos povídá: „Já myslím, že toto je místnost králů. Každá z těch soch představuje jednoho panovníka nějaké země. Když si je dobře prohlédnete, vypadají jinak. To podle toho jak

„O vaši kořist. Když vyhrajete vy, tak ho sníte. Když vyhrajeme my, tak ho sníme my,“ zkoušela navrhnout Bára.

Pomožte nyní Báře a Matějovi určit kolika způsoby může pavouk dosáhnout cíle.

J-II-2-5

Kolika způsoby může pavouk přejít z vyznačeného místa na pavučině ke Kosovi, chodí-li je no vláknec a z jednoho vlákna na druhé přechází jen v uzlech. Navíc chodí pavouk jen nahoru, vlevo nebo šikmo vlevo nahoru.

Děti byly za chvíli s počítáním hotovy a ukázaly panu Křižákovi, kolik cest je mezi ním a Kosem. Pavouk ještě chvíli váhal s vydáním Kosa, ale sázka je sázka. Teprve teď děti uviděly, s kým se to vlastně sázely. Obrovitý pavouk se spustil shůry a přinášel jim zamotaného Kosa. Teď byly všichni rádi, že se jim to podařilo.

Nyní ale hurá na cestu. Toto zdržení by je mohlo stát mnoho drahocenného času.

Kos už tentokrát opatrněji vylétl nad stromy. V dálce uviděl světýlko a se slovy, že to už tady bylo, se unavení a ukodrcaní poutníci vydali za ním. Jaké však bylo jejich překvapení, když došli k chaloupce, která byla ze dřeva a nesla hrdý nápis:

Hostinec u teplého ohně